

ע"פ סדר

דין שבת ומוצאי

ע"פ סדר

ע"פ סדר

הלכות שבת סימן רנ

רנ הכנת הסעודות לשבת. ובו ב' סעיפים:

א (ה) [א] * (א) * ישכים בבוקר (ב) ביום ששי להכין צרכי שבת יאפי' יש לו כמה עבדים לשמשו * ישתדל (ג) להכין (ג) [ג] בעצמו שום דבר לצרכי שבת כדי לכבדו כי רב חסדא היה מחתך הירק דק דק ורבה ורב יוסף היו מבקעין עצים ור"ז היה מדליק האש ורב נחמן היה מתקן הבית ומכניס כלים הצריכים לשבת ומפנה כלי החול (ד) יומהם ילמד כל אדם ולא יאמר לא אפגום כבודי * כי זה הוא כבודו שמכבד השבת: הגה ויש להשמי' (ג) הסכין צע"ש (ה) כי זהו מנעד השנת שמכין ענמו לאכילה (כל זו וצ"י נשם ספר חיי עולם): ב ירבה בבשר ויין ומגדנות (ו) לפי יכלתו:

ע"פ סדר
 ע"פ סדר
 ע"פ סדר
 ע"פ סדר
 ע"פ סדר

(ג) להכין בעצמו וכו'.
 דמזאת כבוד שבת מוטל על כל אדם וכדכתיב וקראת לשבת עונג לקדוש ה' מכוונד (ט) ומזאת זו יותר מבשלומו וה"ה בכל המזנות מזאת זו יותר מבשלומו ועיין צנה"ל. כתבו הספרים יהיה רב המנוחה ויפספש במעשיו בכל ע"ש כי שבת מקרי כלה מלכתא ואלו מקבל פני המלך ית"ש ואין גאה לקבלו כשהוא לבוש צבליי הסחנות של חלאת העונות (י) ויש לפנות קורי עכשיו שקורין שפי"ן ועצ"ש מהבית צע"ש [א"ר] וכו"ש שצריך לכבד הבית מהאצק והעפר מנעוד יוס וזהו הכל צלל כבוד שבת וידמה בדעמו כאלו יבוא אליו להתאכסן מלך צ"ו כמה מכבד הבית ומניע המטות וכו"ש שבת מלכתא [ח"א]:

ע"פ סדר

(ב) ביום ששי. והוא יותר טוב משיקנה ביום ה' שהוא מינך יותר שהוא לכבוד שבת אם לא בדבר שצריך הכנה רבה כמו בשר למלות וכדומה יש לקנות ביום ה' אך אם הבשר שמואל ביום ה' הוא כחוש ויש ספק שימלא ביום וי"ו שומן" וטוב ימתין על יום ו' [אתרוגים] ומסמכא דבימיס הקצרים כל מה שיכול להקדים ההכנה ביום ה' עדיף.

ע"פ סדר

(ט) ונראה ללא שייך בזה לומר מזאת שיוכל לעשות ע"י אחרים אין מנעלין המלמוד אפילו לזמן מועט והכא הלא יוכל לעשות ע"י שלוחו דעדיף הוא ממי שהוא אחר לגמרי י"ל דדוקא מזאת שאין מוטלת על גופו כגון שיפסיק באמצע הלמוד לילך לגמול חסד עם איזה אדם במקום שאחר יוכל לעשות עמו הטובה היא משא"כ בזה שהכבוד שבת מוטלת על גופו וממילא מזאת זו יותר מבשלומו א"י דדוקא לענין כבוד שבת אמרינן כן דהמירא משא"כ לענין שאר מזנות אם הוא ת"ח ונוגע לביטול חורה וכו"ש:

ע"פ סדר

רס דיני הכנסת שבת. ובו ב' סעיפים:

א [א] * (א) * מצוה (ב) לרחוץ. הגה * (ג) כל גופו ואם א"ל לו ירחוץ (טור) פניו ידיו (ד) ורגליו * בחמין (ה) בע"ש יומצוה * לחוף הראש יולגלח (ג) [ג] הצפרנים (ו) בע"ש. הגה ואם היו עשרות ראשו גדולות מזוה (ז) לגלחן (ח"י) פ' אלו מגלחין וכשנטול כפרניו (ח) לא יטול אותן כסדרן ויחלי בשמאל (ג) בקמייה ובימין באצבע וסימן לזה דנהג"א בשמאלו וצדאג"ה בימין (אבודרהם) וספר המוסר: ב י כשיהיה (ט) סמוך לחשיכה ישאל לאנשי ביתו (י) בלשון רכה (יא) עשרתם (ד) (יב) ערבתם [ג] (יג) הפרשתם חלה ויאמר להם (יד) הדליקו את הנר. ובמקום שאין מעשרין אין צריך לומר עשרתם (טור):

ע"פ סדר

(ה) בע"ש. וה"ה בכל זה צע"ש אצל ביום ה' לא היו יקריה דשנת (ה) א"כ אי אפשר לו לרחוץ צע"ש אז כל כמה דמקרב לשנת טפי מעלי וכן לענין להסתפר:

ע"פ סדר

וכתב החיד"א (מורה באצבע סי' ד סעי' קמ) "בהעלות המנחה בעש"ק הוא עת מסוכן למחלוקת בין איש לאשתו ובין המשרתים, והרבה טורח הסט"א בזה לחרחר ריב, והאיש הירא יכופ יצרו ולא יעורר שום מחלוקת והקפדה, ואדרבה יבקש שלום, וילך לשלום ויתפלל מנחה עש"ק כהוגן בישוב ובחזרה, כי הוא זמן גילוי אורות שבת קודש בשמים ממעל" ע"כ, ובערוה"ש (סעי' ה) כתב "ומשמע להדיא בגיטין נב. שהשטן מתאמץ לעשות מחלוקת בבית בהכנסת שבת קדש, ולכן יש לזהר בזה מאד" ע"כ.